

Ἐφημερίς τῶν Κυρίων

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΤΙΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυρίων
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας".

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ'
ἡμῖν καὶ παρ' ἀπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΔΑΜΡΑΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῇ
ἀποστολῇ τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ περπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διατί ἐπείγει ἡ σύστασις τῆς Γυναικείας ἐνώσεως. — Εἰς μάγος τοῦ
IH' αἰῶνος (ὑπὸ δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σι-
κάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. (Τὰ ἐντευκτήρια τοῦ
Palmer House. Τὸ ἐστιατόριον. Οἱ ρέπορτερ). — Τὸ ρόδον (ὑπὸ δος
Τούλας Κόκκαλη). Ἡ ὠφέλεια τῶν ταξειδιῶν (ὑπὸ δος Κοραλίας Ρου-
σέλη). — Μία ἐτι λογία Ἑλληνίς. — Ἡ εὐεργετικὴ παράστασις τοῦ
Ἀσύλου τῶν Ἑργατιδῶν. — Θεάτρον. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιή-
σεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΔΙΑΤΙ ΕΠΕΙΓΕΙ Η ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Διότι ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ γίνεται ἐπαισθητοτέρα ἡ ἀνάγκη
αὕτη. Διότι ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων μέχρι τῶν κατωτάτων τά-
ξεων ἡ γυνὴ καταπίπτει, χωρὶς οὐδεὶς φραγμὸς, οὐδὲν κώ-
λυμα, οὐδεμία δύναμις νὰ δύναται νὰ παρεμποδίσῃ τὴν πτώ-
σιν τῆς. Διότι ἀντιγράφωμεν, ἀπομιμούμεθα, πιθηκίζομεν
ὅλα τὰ κακὰ, ὅλα τὰ ἐπιβλαβῆ, ὅλα τὰ τρωτὰ τῶν ξένων,
χωρὶς νὰ τάσωμεν εἰς ἀντιστάθμισμα καὶ τὰς ἐλαχίστας
τῶν ἀρετῶν καὶ πλεονεκτημάτων τῶν. Ἰδετε τὴν λεγομέ-
νην ἀριστοκρατικὴν τάξιν. Μελετήσατε τὸν οἰκογενειακὸν
ὀργανισμόν τῶν πλείστων ἐκ τῶν ὀψιπλούτων τούτων γυναι-
κῶν, τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἢ οἱ παῖποι ἦσαν παντοπῶλαι,
ἀλλ' Ἑλληνες. Ψυχολογήσατε, ἀναλύσατε, κατανοήσατε, ἐάν
δύνασθε, πόσα κακὰ κυφοροῦνται ἐν ταῖς τάξεσι ταύταις,
πόση ἀναισθησία, πόσος ἐγωϊσμός, πόση πώρωσις καρδίας
βασιλεύει εἰς τὰ ἀδαμαντοσκεπάστα αὐτὰ στήθη, τὰ ὅποια
οὔτε διὰ τὰ τέκνα τῶν αὐτῶν ἔμαθον νὰ πᾶλλωσιν.

Αἱ πλείσται ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχουν οὔτε θρησκευτικὴν, οὔτε καρ-
διάαν, οὔτε πατριδαν, οὔτε γλώσσαν. Πιστεύουν μόνον εἰς τὰ
χρήματα τῶν, εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καὶ
λατρεύουν ἐν καὶ μόνον ἄτομον, μίαν καὶ μόνην ὑπαρξίν,
τὸ ἐγὼ τῶν. Πατριδα δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι
πολύ μικρὸς ὁ τόπος αὐτὸς διὰ τὴν φιλοδοξίαν τῶν. Ἀδιά-

φορον ἐὰν ἐφώτισε τὸν κόσμον ὅλον καὶ ἐὰν μὲ τὸ αἷμα τῶν
πατέρων τῶν ἡγοράσθῃ ἡ ἐλευθερία τῆς. Γλώσσά τῶν δὲν
εἶναι ἡ Ἑλληνική! Ὅχι! Δὲν καταδέχονται νὰ τὴν λαλοῦν
εἰς τὰς αἰθούσας τῶν, ἀλλ' οὔτε εἰς τὰς ἐπισήμους συναθροί-
σεις καὶ ἑορτάς τῶν. Εἶναι ἡ γλώσσα τοῦ μαγειρείου τῶν
αὐτῶν, μόνον μὲ τὰς θεραπαινίδας καὶ τοὺς ὑπηρέτας τῶν
τὴν λαλοῦν ἐφαρμένην, δολοφονημένην, ἡφανισμένην, ἀκα-
τάληπτον. Εἰς τὰ τέκνα τῶν δὲν τὴν διδάσκουν ἢ ὡς πά-
ρεργον. Δύο τρεῖς ὥραι τὴν ἐβδομάδα ἀρχοῦν δι' αὐτήν.
Διέρχονται τὸν καιρὸν τῶν ἀναγινώσκουσαι μυθιστορήματα
ξενόγλωσσα, δοκιμάζουσαι νέας ἐσθήτας, ἀνταθλάσσουσαι
ἐπισκέψεις, χαριεντιζόμεναι καὶ κακολογοῦσαι. Τὰ τέκνα
τῶν θηλάζουν, θωπεύουν, φιλοῦν, ἀνατρέφουν καὶ ἐκπαι-
δεύουν ξένοι καὶ ξένοι. Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν, πιστὴ, μὲ μικρὰς ποι-
κιλίας καὶ ἐναλλαγὰς.

Ἡ μέση τάξις ἀγωνίζεται, προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ κατὰ
τὸ πλεῖστον τὴν ἀνωτέραν. Καὶ ἐδῶ ἡ ἀρνησιπατρία, ἡ ἀρ-
νησιθρησκεία, ἡ ἀρνησιγλωσσία εὐρίσκεται εἰς τὴν ἡμερησίαν
διάταξιν. Ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ ψευδεπίδειξις συμπληροῦν
τὴν εἰκόνα. Ἡ διαφορὰ εἶναι μικρὰ καὶ ἀνεπαίσθητος. Τὴν
ἀνατροπὴν τῶν τέκνων τῶν ἀριστοκρατῶν ἀναλαμβάνουν
ξένοι παιδαγωγοί, ἐδῶ ἀπλούστατα τὴν ἀναλαμβάνουν αἱ
χυδαῖαι ὑπηρέτριαι. Ἐκεῖναι διακοσμοῦν τὸν οἶκόν τῶν μὲ
ἐπιπλα ἀξίας, ἀλλὰ καὶ εὐμαρείας, ἐδῶ θυσιαζοῦν τὸ δεύτερον
εἰς τὸ πρῶτον. Κοιμῶνται ἐπὶ ρακώδους στρωμνῆς, ἵνα ἐπι-
δείξουν ἀνακλιντήρα ἐκ μετάρης. Φέρουν ρυπαρὰ καὶ χον-
δροειδῆ ἀσπρόρρουχα, ἅτινα καλύπτει ἐσθῆς βαρύτιμος. Δί-
δουν ἐσπερίδας μὲ πολυτελεῖα δειπνα καὶ στεροῦν ἐπὶ μὴνας
ὅλους τὰ τέκνα τῶν ὑγιούς καὶ τονωτικῆς τροφῆς. Ὁ
ἀνὴρ ἀγωνίζεται νὰ κερδίσῃ, ἢ σύζυγος ἀγωνίζεται νὰ σπα-
ταλήσῃ.

Ἡ κατωτέρα τάξις ἀνάλογον πρὸς τὰς ἀνω ὑφίσταται
κατάπτωσιν. Ἐδῶ ἡ γυνὴ πεινᾷ. Ἐδῶ ζητεῖ νὰ ἐργασθῇ

ἵνα ζήσῃ, ἀλλ' ἐργασίαν δὲν εὐρίσκει. Ἡ θέσις τῆς ἐργασίας εἶναι τερατώδης δημιουργήμα κοινωνίας, ἥτις ἐπαγγέλλεται τὴν ἐλευθέρωσιν καὶ τὴν φιλόφρονον. Εἶναι ἡ καταδίκη καὶ ἔσται ἴσως ἡ τιμωρία τῆς κοινωνίας αὐτῆς. Ἡ πληγὴ, ἥν ἡ κακοήθως ἐκμεταλλευομένη ἐργασία ἀνοίγει εἰς τὰ κοινωνικὰ σπλάγγνα ἀπειλεῖ φοβεράν σηπεδόναν τοῦ ὅλου κοινωνικοῦ σώματος.

Ἰδετε ποῦ ἡ ἀθλιότης, ἡ ἐνδεια, ἡ προδοσία, ἡ ἐγκαταλείψις ἤγαγε τὴν ἐργασίαν εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς μητροπόλεις, αἵτινες, ἀνὰ πρῶτον πρῶτον, ἤρχισαν νὰ μεριμνῶσι περὶ βελτιώσεως τῆς τύχης τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ. Ἡμεῖς πρέπει νὰ προλάβωμεν τὸ κακὸν πρὶν ριζοβολήσῃ. Πρέπει νὰ ἐξασφαλισώμεν διὰ τῆς παροχῆς ἐργασίας καὶ προστασίας τὴν ἀρετὴν τῆς ἐργασίας, πρὶν ἢ ἡ διαφθορὰ ἐκχυθῇ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας καὶ ἡ ἀνισχυρία ὑψώσῃ τὸν θρόνον τῆς ἐπιστήμης, ἔδω, ὑπὸ τὰς ὄψεις τῶν ἀθῶν, τῶν ἀγῶν τέκνων μας, παρὰ τὸν αἶμα εἰς τὸν καταστρεπτικὸν χειμαρρὸν τῆς πᾶν ὅ,τι περιεσώθη ἐν ἡμῖν ἀγῶν καὶ εὐγενές.

Ὁ ἀνὴρ δὲν βλέπει ἢ δὲν θέλει νὰ ἴδῃ ὅλα αὐτά. Καίεται ὁ οἶκος του, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ζητήσῃ ὕδωρ, ἵνα κατασβέσῃ τὴν πυρὰν ἔδει ὡς ὁ κοχλίας μετὰ τὴν συνήθη στερεότυπον ἐπὶ τὸν τοῦ. *«Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ μέλουν ὅ,τι εἶναι»*.

Ὅχι! Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἐργασθῶν, πρέπει νὰ ἐνωθῶν, ὅπως κανονίσουν τὸν βίον των, ὅπως θέσουν νέας βάσεις εἰς τὸ σαθρὸν κοινωνικὸν οἰκοδόμημα, ὅπως κλονίζεται ἐπικινδύνως καὶ ἀπειλεῖ τρομερὰν καὶ καταστρεπτικὴν πτώσιν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Ἡ ἐνωσίς μας θὰ μεταρρυθμίσῃ τὰ πάντα, θὰ τροποποιήσῃ ἐπ' ἀγαθῷ πᾶν κακῶς κείμενον. Ἀπαρτιζομένη ἀπὸ τὰς ἐκλεκτοτέρων γυναικῶν πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων θὰ ὑποδείξῃ εἰς τὴν μεγάλην μερίδα τῶν τέως ἀναλγῆτων καὶ ἀδιαφόρων πλουσίων ὅτι ἔχουν καθήκοντα ἀπέναντι τῆς πατρίδος καὶ τῆς οἰκογενείας, ἀπέναντι τῶν τέκνων καὶ τῶν πασχόντων. Ὁ δὲ τὰς ἐξοικειώσῃ μετὰ τὰ καθήκοντα των αὐτὰ καὶ θὰ καταστήσῃ τὸν βίον των σκοπιμώτερον, τερπνότερον καὶ ἀνθρωπινώτερον. Ὁ καταπολεμήσῃ τὴν ἄσκοπον πολυτέλειαν, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου θὰ ἐνισχύσῃ τὴν φιλοκαλίαν διὰ τῆς καταλλήλου ἀναπτύξεως τοῦ καλαισθητικοῦ αἰσθήματος. Ὁ ἐπιζητήσῃ τὴν ἑλληνοπρεπῆ μόρφωσιν τῶν τέκνων τῆς τάξεως ταύτης καὶ θὰ ἐξοικειώσῃ τὴν μητέρα εἰς τὴν εὐχάριστον καὶ τερψίθυμον ἐνασχόλησιν τῆς μορφώσεως καὶ ἀνατροφῆς τῶν τέκνων τῆς.

Εἰς τὴν γυναῖκα τῆς μέσης τάξεως θὰ ἀνοίξῃ νέους ὁρίζοντας δράσεως. Ἡ τὰ πάντα τέως παρὰ τοῦ ἀνδρὸς προσδοκῶσα, θὰ ἀρχίσῃ νὰ χρησιμοποιοῖ τὰς ἰδίους δυνάμεις ἐπ' ἀγαθῷ τῆς οἰκογενείας τῆς. Ἐὰν ἔχῃ τέκνα θὰ ἐπιδουθῇ αὐτοπροσώπως εἰς πάσας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, οἰκονομοῦσα τὰ εἰς μισθοὺς καὶ συντήρησιν ὑπηρετιῶν δαπανώμενα. Ἐὰν δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, τότε προπαρασκευαζομένη καταλλήλως εἰς οἷον δῆποτε κλάδον, ἀναλόγως τῆς φυσικῆς ἐπιδόσεώς της, θὰ ἐργασθῇ εἴτε ἐν τῷ οἴκῳ, εἴτε εἰς ὠρισμένης ὥρας, ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅπως ἐξασφαλίσῃ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς βίον ἀνετον καὶ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων τῆς. Ἐὰν δὲν ἀπέκτησῃ τέκνα, ἢ εἶναι χήρα, ἢ ἔμεινεν ἄγαμος, δὲν θὰ μαραίνηται τότε διάγουσα βίον ἐγωϊστικόν, ἄσκοπον, μάταιον, μετὰ τὸ φάσμα τῆς ἀγκυρίας ὡς ἀπρακτικὸν σύντρο-

φον, μετὰ τὰς γελοίας μανίας καὶ τοὺς ἐπιτετηθευμένους τρόπους νεότητος ἀποπτώσεως ἥδη πρὸ πολλοῦ ἀνεπιστρεπτεῖ. Ὁ δὲ ἐργασθῇ, χωρὶς νὰ ἐρυθρίξῃ διὰ τούτο καὶ ἡ ἐργασία ἡ ἐντιμος, ἡ εὐγενής, ἡ ἀξιοπρεπής θὰ τὴν καταστήσῃ σεβαστὴν προσωπικότητα, χρήσιμον ἄνθρωπον εἰς τὴν κοινωνίαν μετὰ σκοπὸν καὶ προορισμὸν δημιουργοῦντα δικαίωματα ἐπὶ τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ τῆς ἀγάπης πάντων.

Ἡ δὲ ἐργασία, ἡ δὲ γυνὴ τοῦ λαοῦ, ἡ ἐγκαταλειμμένη σήμερον εἰς τὴν τύχην της, τὸ ἀπόκληρον τοῦτο τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν θύμα, ἡ παλαιόσα καὶ ἀγωνιζομένη τὸν ἀμείλικτον καὶ ἀνιλεῖ ἀγῶνα τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ τῆς διασώσεως τῆς τιμῆς, θὰ δυνήθῃ τότε νὰ ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν, νὰ ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως, νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸν ἀπηλλαγμένον νεφῶν καὶ καταιγίδων διὰ τὸ μέλλον. Ὅλοι οἱ κλάδοι τῆς γυναικείας ἐργασίας θὰ τῇ εἶναι προσσιτοί. Προστατευτικά θὰ ληφθῶσιν ὑπὲρ αὐτῆς μέτρα, καὶ ἡ ὑπὸ τῆς τύχης περισσώτερον αὐτῆς ἐννοηθεῖσιν θὰ τῇ τείνωσιν εὐχαρίστως χεῖρα βοηθείας εἰς πᾶσαν ἀνάγκην. Ἐν γένει ὁ βίος τῆς γυναικὸς ὡς κόρης, ὡς συζύγου, ὡς οἰκοδεσποίνης, ὡς μητρὸς, θὰ περιλάβῃ χαρακτηρὰ σκοπιμώτερον. Τὰ γράμματα, αἱ τέχναι, ἡ βιομηχανία, τὸ ἐμπόριον, θὰ καλλιεργοῦνται παρ' αὐτῆς ἐλευθέρως, καὶ ὁ ἀνετος βίος, ἡ ἡθικὴ εὐχαρίστησις, ἡ διὰ τῆς ἐργασίας ἐξασφαλιζομένη, θὰ τὴν καταστήσῃ εὐσταθῆ, ἀμχαίαν, νοήμονα, ἡθικὴν, ἰσχυράν, δυναμένην νὰ κυφορήσῃ καὶ πάλιν γενεὰς ἡρώων ἀντὶ τῶν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκνευρισμένων ἀνδράρων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Ἡ Γυναικεία Ἐνωσις, κατὰ τὸ κανονίζον τὰς ἐργασίας τῆς ὑπὸ μελέτην πρόγραμμα, θὰ διακρίνεται εἰς τὰ ἐξῆς τμήματα: Τὸ οἰκογενειακόν, τὸ πατριωτικόν, τὸ κοινωνικόν, τὸ παιδαγωγικόν, τὸ εκπαιδευτικόν, τὸ φιλολογικόν, τὸ καλλιτεχνικόν, τὸ ἡθικόν, τὸ φιλοφρονικόν, τὸ βιομηχανικόν, τὸ ἐμπορικόν, τὸ ἐπαγγελματικόν καὶ τὸ ἐργατικόν. Ἐκαστοῦ τῶν τμημάτων τούτων θὰ προέσταιται ἐιδικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν ἐξεχουσῶν προσωπικοτήτων ἐνὸς ἐκαστοῦ τῶν κλάδων τούτων, ἢ ἐκ τῶν καταλλήλων νὰ ἰδρῶσιν τοιοῦτους, αἵτινες θὰ κανονίζωσι καὶ τὴν σχιτικὴν ἐνέργειαν καὶ δράσιν τῶν μελῶν αὐτοῦ.

Εἰς Μαγὸς τοῦ ἸΗ' Αἰῶνος

Περὶ τὰ τέλη τοῦ τελευταίου αἰῶνος, ἀνὴρ ἐνδεδυμένος κοσμίως ἀλλὰ παραδόξως, ἐσταμάτησε ἡμέραν τινα, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, εἰς τὴν θύραν μικροῦ τινος ξενοδοχείου τῆς Βυρσοβούργης.

Ἐζήτησε δωμάτιον καὶ δεῖπνον, παραγγέλλας συνάμα νὰ τῷ δοθῶσι φαγητὰ ἐλαφρά, καὶ ζῦθος λίαν ἀφρώδης, ἵνα ἡ χώνευσις γένηται εὐκολώτερον. Εἶχεν, ἔλεγεν, ἐργασίαν νὰ ἐκτελέσῃ ἥτις εἶχε ἀνάγκην μεγίστης πρῆξις πνεύματος.

Ἐνῷ ἡ ξενοδόχος ἔτρεχεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἵνα συμπληρώσῃ τὰς προμηθείας της, νεαρὰ ὑπηρετρία ὠδήγει τὸν ξένον εἰς δωμάτιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὡς μόνον ἐπιπλωσίς ὑπῆρχε μία τράπεζα ξυλίνη, μία κλίνη καὶ δύο καθίσματα. Ὅτε τὸ δεῖπνον ἡτοιμάσθη, ὁ ξένος εἰδοποιηθεὶς κατήλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἐκεῖ, δίχως ν' ἀποτείνῃ τὸν λόγον εἰς οὐδέν, μετέβη καὶ ἐκάθηεν εἰς τὴν μικρὰν τράπεζαν τὴν

ἡποδειχθεῖσαν αὐτῷ παρὰ τῆς ὑπηρετρίας, καὶ ἥτις εἶχε παρατεθῇ ἐπίτηδες δι' αὐτόν.

Ἐφαίνετο πολὺ φροντισ, καθότι, τρώγων, ἐξέφερε φωνὰς παραδόξους, ἀποθῶν δὲ πολλάκις τὸ περόνιον τοῦ καὶ παύων νὰ τρώγῃ ἐχειρονομεῖ ὡς ἐὰν συνωμίλει μετὰ τινος.

Ὁ ξενοδόχος ἐκπληκτος μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν τῆς συζύγου, ἵνα τῇ ὑποδείξῃ τὸν ξένον, καὶ αὐτὴ ἡ ὑπηρετρία τοῦ ξενοδοχείου, ὅχι ὀλιγώτερον τοῦ κυρίου τῆς ἐκπλαγείας, ἀπεφάνθη ὅτι ἀνκμφιστόλως ὁ ξένος οὗτος θὰ ἦτο παράφρων. Οὗτος ὅμως ἂν καὶ πολλάκις ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος των, οὐδόλως ἐφάνην ἀπαρτήρησε τὴν περιέργειαν τῆς ὁποίας ἦτο τὸ ἀντικείμενον, ἀλλ' ἐξηκολούθει ἀμερίμως τοὺς ψιθυρισμούς του, καὶ τὰς ἀτάκτους κινήσεις τῶν χειρῶν του.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐφαίνετο ἡλικίας τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν. Εἶχεν ὕψος ἀνθρώπου διακεκριμένου· τὸ ὄχρον δὲ ἀλλὰ λίαν σοβαρὸν πρόσωπόν του περιεβάλλετο ὑπὸ μακρᾶς κόμης, πιπτούσης ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του, διδούσης αὐτῷ ὄψιν λίαν μελαγχολικὴν. Ἐπῆρχοντο στιγμαί, καθ' ἃς ἴστατο ἀκίνητος μετὰ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς σημεῖον τι ἀόριστον καὶ ἐφαίνετο βεβουλισμένος εἰς βαθεῖαν σκέψιν. Ἐν τούτοις ἔφαγεν ὀλίγον καὶ ἀνῆλθε ἀραυτὰ εἰς τὸ πενιχρὸν δωμάτιόν του, δίχως νὰ φανῇ ὅτι παρετήρησε τὴν παρουσίαν ἐκείνων οἵτινες τὸν κατεσκόπευον.

Τὴν ἀκόλουθον τῆς ἀφίξεώς του ἡμέραν ἐξεληθὼν ἄμα τῇ αὐγῇ ἐπανῆλθεν ὅτε ἡ νύξ εἶχεν ἐντελῶς ἐπέλθει. Τὰ πλήρη δὲ κόπης καὶ πηλοῦ ἐνδύματα καὶ ὑποδήματά του ἐδεῖκνυντο ὅτι ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε περιπλανηθῇ εἰς ὁδοὺς μεμακρυσμένας καὶ δυσβάτους.

Μικρὸς βοσκὸς διηγῆθη εἰς τὴν ξενοδόχον ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν ἴδει αὐτὸν περιφερόμενον εἰς τὴν ὄχλην τοῦ Ρήνου, ἄλλοτε μὲν μετὰ βήματα μεγάλα, ἄλλοτε δὲ ἰστάμενον καὶ χειρονομούντα ὡς δαιμονιώντα καὶ προφέροντα λόγους φοικώδεις, πότε χαμηλοφώνως, πότε δὲ δυνατῇ τῇ φωνῇ, κατόπιν ἐπαναλαμβάνοντα τὴν ὁδὸν τοῦ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ, καὶ πάλιν ἰστάμενον ἀκίνητον καὶ μετὰ τινος στιγμῆς χειρονομούντα ἐκ νέου. Νεάνιδες τοῦ χωρίου διήλθον πλησίον του καὶ ἐβόδισαν ἐπὶ τῶν βημάτων του πολλὴν ὥραν δίχως νὰ φανῇ ὅτι τὰς παρετήρησεν. Πάντες οἱ παρευρισκόμενοι ἤρχισαν νὰ σχολιάζωσι τὰ κατ' αὐτὸν κατὰ τὸ δοκοῦν, πρὸ πάντων ὅμως ἐκορυφώθη ἡ περιέργειά των ὅτε ὁ ξενοδόχος προσέθεσεν, ὅτι ὁ παράφρων οὗτος ἂν καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν περιεφέρετο νῆστις, ἐν τούτοις εἶναι πολὺ ἐγκρατὴς εἰς τὸ δεῖπνον του, καὶ πάντοτε μένει εὐχαριστημένος μετ' ὅ,τι τῷ παραθέτουσι.

Τὴν ἀκόλουθον τὸν παρεφύλαξαν ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐσημείωσαν ὅτι εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του δὲν κατεκλίνατο ἀμέσως. Εἰς γείτων ἐγερεῖς τὴν νύκτα ἐκ περιεργείας, διηγῆθη ὅτι ἡ λυχνία του ἔκαie μέχρι τῆς πρωίας.

Ἐσπέραν τινα ἡ ὑπηρετρία κατελθοῦσα τεταραγμένη εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐκάθητο ἡ ξενοδόχος μετὰ δύο ἢ τρεῖς γειτονίστας, ὠρκίζετο ὅτι κάποιος εὐρίσκειτο ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ ξένου, καὶ ὅμως αὐτὴ τοῦλάχιστον, δὲν εἶδεν οὐδέν, νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς θύρας. Ἡ ξενοδόχος ἀγανακτήσασα ἔσπευσεν ὅπως ἐπιπλήξῃ αὐτὴν αὐστηρῶς ἐνώπιον τῶν ξένων, διότι παρὰ οὐσασσάς διαταγὰς τῆς ἡκοῦσας εἰς τὰς θύρας. Ἀλλὰ μόλις αἱ ξένοι ἀνεχώρησαν, ἡ καλὴ κυρία δὲν

ᾤκησε νὰ τρέξῃ καὶ νὰ προσκολλήσῃ τὸ οὖς της εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ξένου. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤκουσε βεβαίως θὰ ἦτο πολὺ φοβερόν, καθότι κατήλθε φοικωδὲς, καὶ ριγούσα ἐχῶθη ὑπὸ τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τῆς δίχως νὰ κατορθώσῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐφ' ὅλην τὴν νύκτα νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Τὴν ἀκόλουθον δὲ πρωῒαν ἄμα τῇ αὐγῇ ἐγερεῖσθαι ἔσπευσεν παρὰ τῷ δημάρχῳ, καὶ ὅτε ὁ ξένος τὴν συνήθη ὥραν ἐξήρχετο τοῦ ξενοδοχείου, συνήντησεν αὐτὴν ἐπιστρέφουσαν, ἀλλ' ὡς συνήθως οὐδόλως ἐφάνη νὰ παρετήρησεν αὐτήν.

— Ἀ! εἶναι ἕνας ἀληθινὸς ἀμαρτωλὸς, ἐψιθύρισε σταθεῖσα καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον· καλὲ ποιὸς ἡμποροῦσε νὰ εἴπῃ τοῦτο δι' ἄνθρωπον μετὰ τὸσον ὥρην πρόσωπον.

Ὅτε ἡ ἡμέρα ἤρχισεν νὰ κλίνη καὶ ὁ ξένος ἐπιστρέψας ἐπανεκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ του, δύο ἄνθρωποι τῆς ἀστυνομίας κατέλαβον τὴν θύραν αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ εἰς τὴν κάτω αἴθουσαν στρατιᾷ ὅλη γυναικῶν τοῦ χωρίου ἐντρόμων, ἀλλὰ καὶ περιέργων, ἀνέμενον τὸ ἀποθησόμενον, ψιθυρίζουσαι μετὰ τῶν διαφόρων περὶ τοῦ φοβεροῦ μάγου ἀνέκδοτα. Οἱ εὐτυχήσαντες δὲ νὰ εὐρίσκωνται πλησιέστερον τοῦ δωματίου καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ προῦχοντες τῆς Βυρσοβούργης, ἤκουον κατὰ διαλείμματα τὴν φωνὴν τοῦ ξένου· ἄλλοτε ὕψομένην καὶ ἄλλοτε κατερχομένην ὡς ἐὰν συνωμίλει μετὰ τινος.

— Βλάστημα ἐκπτώτων τῆς ἀδικοποιήτου παντοδυναμίας, ἔλεγε διὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς, ἔσο ἐπικατάρτος! σύ! τὸν ὅποιον ἐπὶ πολλὴν χρόνον ζητῶ δὲν θὰ μοὶ διαφύγῃς πλέον! . . . Ἀπάντησόν μοι! . . . Ἐλα, μαυρογένη, ἄλλαξε τὰ φορέματά σου! . . . Ἰδοὺ ὅπου τὸ ζοφερόν τριχωμά σου ἀνορθοῦται! . . . Ἰδοὺ ὅτι τὸ σῶμα σου ἐξογκοῦται καὶ οἱ φλογεροὶ ὀφθαλμοὶ σου ἀκτινοβολοῦσι! . . . Τέλος! . . . Με ἐννόησας! Μεγαλύνθητι, μεγαλύνθητι ἀκόμη! . . . Ἀρκετά! . . . στήθι! . . . Καλῶς! μία τελευταία προσπάθεια . . . δυνάμεις καταχθόνιες, ἐὰν μὲ εἰσέχουσας, παρουσιάσθητι, δαίμον καὶ ὁμίλησον εἰς τὸν κύριόν σου.

Φωνὴ ὀξεῖα καὶ διαπεραστική, ἥτις ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἐκ τοῦ βάθους ἀβύσσου τινός, καὶ ἥτις ἀντήχησε μέχρι τῆς κλίμακος, ἀπήντησε μετ' ἑρῶνος ὑποταγῆς.

— Κύριε, τί ζητεῖτε ἀπὸ τὸν δούλόν σας;

Πλεῖστοι ἐκ τῶν ἀκροωμένων ἐξῶθεν τῆς θύρας, ἀκούσαντες τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐφυγον κραυγάζοντες γοερῶς, ἄλλοι δὲ ὠθήσαντες τὴν θύραν ὤρμησαν ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ . . . εἶδον τὸν ξένον μόνον καθήμενον, ἔμπροσθεν τραπεζῆς, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον διάφορα χαρτὰ καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ὡς πρὸς τὸν δαίμονα, εἶχεν ἀναληφθῇ· ἀλλ' οἱ εἰσελθόντες ἰσχυρίζοντο ὅτι τὸ δωματίον ἦτο πλήρες ὁσμῆς θεοῦ.

Ὁ ξένος τοὺς παρετήρησε μετὰ μεγίστης περιεργείας, δίχως νὰ δοκιμάσῃ νὰ ἐγερεθῇ ἢ νὰ τοῖς ἀποτείνῃ τὸν λόγον, ἀλλ' οὗτοι ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ ὡς παράφρονες τὸν ἤρπασαν, τὸν ἔσυρον ὅπως τὸν ὀδηγήσωσιν ἐνώπιον τοῦ δημάρχου, εἰς τὸν ὅποιον καὶ ὤφειλε νὰ δώσῃ λόγον διὰ τὰς μαγείας καὶ γοητείας του, ὡς καὶ διὰ τὴν συνομιλίαν του μετὰ τὸν διάβολον.

Ὁ ξένος βλέπων ἐκτὸς οὕτω ἀπαγόμενον, κατ' ἀρχὰς ἀνέστη, ἀλλὰ κατόπιν ἀκούσας ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον τὸν κατηγόρουν, ἐτελείωσε γελῶν, καὶ ἀφῆκε νὰ ὀδηγηθῇ παρὰ τῷ δημάρχῳ.

“Οτε δὲ οὗτος δι’ ὀλίγων λέξεων τῷ ἐξηγήσει τὸν λόγον τῆς παρ’ αὐτῷ παρουσιάσεώς του, ὁ ξένος γελῶν εἶπε·

— Πῶς, κύριε δήμαρχε, υπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι εἰς τὸ χωρίον τοῦτο πιστεύοντες εἰς τὰς μαγείας; ... Ὅποιος θόρυβος! ὅποια ταραχὴ διὰ τὸν ἀπλοῦν πρᾶγμα! ... Δι’ ὀλίγων λέξεων, κύριε δήμαρχε, θέλω σὰς ἐξηγήσει τὰ πάντα. Εἶμαι συγγραφεὺς. Τὴν στιγμὴν ταύτην γράφω τραγωδίαν, καὶ ἐπειδὴ εἰς Βέϋμαρ, ὅπου κατοικῶ, δὲν εὗρισκω στιγμὴν ἡσυχίας ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ἀπεσύρθην ἐνταῦθα, νομίσας ὅτι θέλω εὖρει ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν... Ὁ ἥρωες τοῦ ἔργου μου εἶναι ἄνθρωποι ἐπικαλούμενοι τὸν διάβολον, καὶ εἰς τὸν ὁ διάβολος ἀνεφάνη. Ἐγὼ τὴν συνήθειαν ν’ ἀναγινώσκω με- γαλοφῶνως καὶ ἐν ρυθμῷ πᾶν ὅ,τι γράφω, καὶ τὴν ἀνάγνω- σιν ταύτην ἤκουσαν οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, κύριε δή- μαρχε. Διατάξατε νὰ φέρωσι τὸ χειρόγραφόν μου ἐκ τοῦ ξε- νοδοχείου καὶ θέλετε βεβαιωθῇ δι’ ὅσα σὰς λέγω.

— Εἶναι περιττόν, κύριε, ἀπήντησεν ὁ δήμαρχος, ὅπως ἐμβρόντητος, σὰς πιστεύω. Λάβετε μόνον τὸν κόπον νὰ γρά- ψητε τὸ ὄνομά σας ἐπὶ τοῦ βιβλίου τούτου.

Ὁ συλληφθεὶς ἔλαβε τὴν γραφίδα, τὴν ὁποίαν τῷ παρου- σίασε καὶ πλησιάζας εἰς τὴν τράπεζαν ἐφ’ ἧς ὑπῆρχε τὸ βιβλίον ἔγραψεν.

Ὁ δήμαρχος ἰστάμενος ὀπισθὲν τοῦ ἀνέγνωσε τὰδε:

Ἰωάννης Βόλφραν Γκαίτε, γεννηθεὶς ἐν Φραγκφόρτῃ τῷ 1749.

Ὁ συγγραφεὺς τῶσαν ἄλλων μεγάλων ἔργων ἔγραφε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ τελειότερον τῶν ἀριστουργημάτων του, τὸν Φάουστ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ἀνθὴ Χ. Βασιλειάδου.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΙΓ'.

Οἱ παρομοιάσαντες τὸν ὕπνον πρὸς τὸν θάνατον δὲν εἶχον ἄδικον. Λησμονεῖ τις κοιμώμενος ἐντελῶς τὴν ζωὴν, μὲ τὰς χαρὰς καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς, ὡς μὲ τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους τῆς. Λησμονεῖ τις τὰ πάντα καὶ ἀκόμη ὅταν κοιμᾶται εἰς τὴν προοδευτικωτέραν τοῦ κόσμου πόλιν, ὅπου ἤθελε πιστεύσει ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ τὸν ὕπνον θὰ ἔχουν τῶν ἄλλων διάφορον, κατορθοῦντες καὶ τὰς εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένας ὥρας νὰ χρησιμοποιῶσιν ἐπιμελῶς.

Κατὰ τὸν ἐπτάωρον λοιπὸν τῆς πρώτης ἐν Σικάγῳ νυκτὸς ὕπνον μου, τὸν συνεχῆ, τὸν ἤρεμον, τὸν ζωογόνον, τὸν μὴ διακοπτόμενον πλέον οὔτε ἀπὸ σιδηροδρομικὰς διακυμάνσεις, οὔτε ἀπὸ ἄγρια συρίγματα, οὔτε ἀπὸ κωδωνοκρουσίας, οὔτε ἀπὸ καταχθονίους στεναγμούς ἀτμομηχανῶν, οὔτε ἀπὸ μα- νωδῶν τῶν κυμάτων σάλον, ἐλησμόνησα ἐντελῶς καὶ ταξεί- δια καὶ συνέδρια καὶ Ἀμερικανικὰς προόδους καὶ ἐξύπνησα μὲ τὴν προσδοκίαν νὰ ἀκούσω τὸν γαλατᾶν μου, ὅστις πρῶί, πρῶί κτυπᾷ τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου, συνοδευόμενος ἀπὸ τὰς κωδωνοφόρους αἰγὰς του, αἱ ὁποῖαι μὲ τὴν μονότονον καὶ ἁρμονικὴν συμφωνίαν τῶν μικρῶν κωδωνίσκων των φαί- νονται καλοῦσαι εἰς τὴν ἐργασίαν τοὺς νυσταλέους ἔτι κα- τοίκους τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος.

Μόλις ὅμως ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔστρεψα τὸ βλέμμα κύκλῳ μου, καὶ ἀντίκρισα ἀπὸ τῆς κλίνης μου διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθυροφύλλων, ἕνα ὑψηλὸν μαῦρον τοῖ- χον μὲ σειρὰς καὶ συστοιχίας πυκνῶν ὁμοιομόρφων παρα- θύρων, τότε ἐνθυμήθην μετὰ μελαγχολίας τὴν Ὀδύσειάν μου, καὶ ἤρχισα νὰ ἐξετάζω προσεκτικώτερον τὰ περὶ ἐμὲ ἀντικείμενα. Τὰ συνήθη, τὰ στερεότυπα ἐπιπλά τῶν δωμα- τίων τῶν ξενοδοχείων ἀπετέλουν τὴν διακόσμησιν τοῦ ἐν- διατηρήματός μας, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ νιπτήρ ἐδῶ ἦτο ἐκτισμένος ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ὅτι ἀνεπήδα ἐντὸς τῆς λεκάνης του θερμὸν ἢ ψυχρὸν ὕδωρ κατὰ βούλησιν, εὐθὺς ὡς ἐπείξεν τις μικρὰν στροφήν μετεκλίνην.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ συνεδρίου, ἡ περιέργεια τοῦ ἀγνώστου, τοῦ ἀβεβαίου, ἡ συγκίνησίς μου ὅτι μετ’ ὀλίγον θὰ ἐλάμ- θανον τὸν λόγον ἐνώπιον τῶσαν κόσμου ξένου καὶ ἀγνώστου δι’ ἐμέ, ἐφυγάδευσαν τάχιστα τὸν πρῶτον ὕπνον ἀπὸ τῶν βλεφάρων μου. Ἐτριψά διὰ τελευταίαν φοράν τοὺς ὀφθαλ- μούς, ἵνα πεισθῶ, ὅτι δὲν ὠνειρεύομην, ὅτι ἀληθῶς εὗρισκώ- μην εἰς Σικάγον καὶ ἐπήδησα ἀπὸ τῆς κλίνης μου.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐξηρχόμην τοῦ δωματίου μου. Ὁ προ- θάλαμος τοῦ ἰδικοῦ μας διαμερίσματος ἦτο τῶσαν ἀπέραντος καὶ τῶσαν πολυτελῶς διασκευασμένος, ὥστε ὁλόκληροι Ἀθη- ναῖκαί αἰθούσαι ἠδύναντο νὰ χορεύουν ἀπλῶς ἐν αὐτῷ. Διάδρομοι πολλοὶ καὶ διακλαδῶσεις ἔφερον εἰς ἄλλα τμή- ματα τοῦ αὐτοῦ ὁρόφου ἐπίσης μεγάλα καὶ ἀτελεύτητα ὡς τὸ ἰδικόν μας. Κάτοπτρα, ἀνακλιντήρες, ἔδρα ἀναπαυτι- καί, τάπητες περσικοί, πολυτελεῖς ἡλεκτρικοὶ λαμπτήρες, ἀπετέλουν τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ προδόμου τούτου, οὗ ἡ μία πλευρὰ ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τὰς ὑελοφράκτους θύρας τῶν ἀνελκυστήρων, ἐκατέρωθεν δ’ αὐτῶν εὐρυτάτας μαρμαρίνας κλίμακας, ἐπιστρωμένας διὰ χνοῶν ταπήτων καὶ περιβαλ- λομένας ὑπὸ χρυσῶν πολυτελῶν κιγκλίδων. Τὸ τμήμα τῶν πυροσβεστικῶν ἀντλιῶν καὶ τῶν σχετικῶν αὐτῶν ἐξαρτημά- των, κατεῖχεν ἐπίσης ἀρκετὸν χωρὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς ὡς καὶ τὸ γραφεῖον τῆς ὑπηρεσίας, συγκοινωνοῦν μεθ’ ὅλων τῶν δωματίων δι’ ἡλεκτρικῶν κωδῶνων καὶ τηλεφώνων καὶ διανεμὸν τὰς διαταγὰς τῶν ἐκτὸν πεντήκοντα δωματίων τοῦ ὁρόφου τούτου μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ θαυ- μασίας ἀκριβείας.

Ἐπρωτίμην νὰ κατέλθω διὰ τῆς κλίμακος, ἵνα ἴδω τὰς αἰθούσας καὶ τὰ ἐντευκτήρια, τὰ parlour αὐτά, τὰ ὁποῖα τῶσαν διαδραματίζουν μέρος εἰς τὰ μεγάλα τοῦ Νέου Κό- σμου ξενοδοχεῖα, ἐνθα αἱ νεαραὶ Ἀμερικανίδες διὰ τοῦ ποιη- τικοῦ, τοῦ ἀγνοῦ, τοῦ ἐξιδανικευμένου flirt των, ξετρελλαί- νουν τῶσαν κόσμον, σκαηνεύουν τῶσαν καρδίαν, καὶ ἐξασφα- λίζουν, κατὰ τὸ πλεῖστον, λαμπρὸν μέλλον.

Κατῆλλον, τρεῖς ὁλοὺς ὁρόφους, ὁ πλοῦτος δὲ τῆς ἐπι- πλώσεως τοῦ τελευταίου καὶ ὁ ἐν αὐτῷ συνηθροισμένος κό- σμος μὲ ἔκαμε νὰ ἐννοήσω ὅτι εὗρισκώμην εἰς τὰ ἐντευκτή- ρια. Ἦτο μάλιστα ἡ ὀγδόη πρῶτὴ καὶ ὅμως ὑπὲρ τὰς διακο- σίας κυρίας καὶ εὐάριθμοι κύριοι ἐκυκλοφόρουν ἤδη ἀνὰ πᾶ- σαν διεύθυνσιν τῆς κεντρικῆς ἐκείνης ἀπεράντου αἰθούσης.

Τὰ ἐντευκτήρια.

“Ὅτι δύναται νὰ φαντασθῇ τις πολυτελέστερον καὶ καλ- λιτεχνικώτερον εἰς εἰκόνας, εἰς ἐπιπλά, εἰς ἀρχειοφυλάκ

κομφοτεχνήματα, εἰς μαρμαρίνα συμπλέγματα, εἰς πολυε- λαίους, εἰς κάτοπτρα, εἰς πολυτίμους Περσικοὺς τάπητας, εἰς παραπετάσματα ἐκ σερικῶν καὶ πολυτίμων τριχάπτων, εἰς ἄνθη τῶν τροπικῶν σπάνια, ὅ,τι τέλος ὁ πλοῦτος, ἡ εὐ- μάχεια, τὸ διὰ χαρὰν καὶ ἐορτὰς προωρισμένον κέντρον δύ- νεται νὰ συναθροίσῃ ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀπετέλουν τὸν στολισμὸν τῆς μεγάλης ταύτης αἰθούσης καὶ τῶν δέκα πέντε ἄλλων, αἵτινες διὰ κιόνων Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ καὶ βαρυτάτων πα- ραπετασμάτων, ἐχωρίζοντο ἀπ’ αὐτῆς. Σειρὰ γραφείων διὰ τὰς κυρίας καὶ γραφείων δι’ ἄνδρας μὲ ἀνάλογον πλουσιωτά- την ἐπίπλωσιν ἐξτείνεται πρὸς τὴν δεξιὰν τῆς κεντρικῆς αἰ- θούσης πλευρὰν, ἐνθ’ πρὸς τὴν ἀριστερὰν μέγας διάδρομος ἄγων πρὸς τὰ ἐστιατόρια.

Τὸ πρῶτον πρόγευμα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ τρώγουν ὅχι πολὺ, ἀλλὰ πολλάκις τῆς ἡμέρας. Τὴν πρῶταν ἀπλοῦν καφφέγλα ὡς τροφὴ εἶναι βε- βαίως δι’ αὐτοὺς ἄγνωστος καὶ παράδοξος συνήθεια. Ὁ καφφὲς μὲ τὸ γάλα, ἡ τὸ τέϊον ἀναπληροῦν τὸ ὕδωρ ἢ τὸν οἶνον διὰ τὸ πρῶτον τοῦτο πρόγευμα, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὸν χυμὸν ἐνὸς πορτοκαλίου ἢ ἀπὸ μίαν βανίλλαν, ἡ μίαν μερίδα φράουλας, ἐξακολουθεῖ διὰ παραθέσεως κρέατος, ἰχθύων καὶ χορταρικῶν καὶ τελειώνει εἰς ὠραῖον γλύκισμα κατὰ τὴν διαθέσιν ἐκάστου.

Πρὸ τοῦ ἐστιατορίου ὑπἄλληλος σὰς ἐφοδιάζει μὲ τεμά- χιον χαρτονίου, ἐφ’ οὗ σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς τῶν προγευμά- των, γυμμάτων καὶ δείπνων ὅλης τῆς ἐβδομάδος. Εἰς ἐκά- στην ἐμφάνισίν σας, τρυπᾷ τὸν ἀριθμὸν τοῦ σχετικοῦ γέυ- ματος καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος παρουσιάζεσθε πρὸς τὸν ταμίαν καὶ πληρώνετε τὸ ἀντίτιμον.

Τὰ ἐστιατόρια τοῦ Palmer-House εἶναι ἐν εἶδος Λου- κουλεῶν μεγαλοπρεπῶν βωμῶν, τὰς ἱερεῖας τῶν ὁποίων ἀνα- πληροῦν ἐδῶ μαῦροι ἀνὰ ἑκατοντάδας, ἰστάμενοι ἀνὰ δύο ὀπισθεν ἐκάστης τραπέζης, καὶ κατὰ σειρὰν καλοῦντες τοὺς εἰσερχομένους εἰς τὴν ἰδίαν ἑκάστος τράπεζαν. Παρ’ ἐκά- στην τράπεζαν ὑπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἐπιχρυσούς κίο- νας, οἵτινες ἀνὰ κεκανονισμένα διαστήματα τέμνουσι τὴν ἀπέραντον ταύτην αἶθουσαν ὑπάρχει ἐν εἶδος αὐτοσχεδίου κυλικείου, ἐπὶ κομψοῦ μαρμαρίνου τρίποδος. Ὁ ἀναλαβὼν τὴν ὑπηρεσίαν σας μαῦρος σὰς προσφέρει κατάλογον, ἐκ τοῦ ὁποίου κατ’ ἀρέσκειαν ἐκλέγετε ὅσα ὀρεκτικά, φαγητά, καρ- πούς καὶ γλυκίσματα θέλετε. Ἐξέρχεται τότε καὶ μετὰ τι- νας στιγμὰς ἐπανέρχεται φέρων εἰς μέγα ταψίον ἐπὶ τῆς κε- φφαλῆς του, ὅ,τι τῷ διατάξατε. Τοποθετεῖ τὸ ταψίον του εἰς τὸ ἴδιον κυλικεῖον καὶ κατὰ τάξιν σὰς παραθέτει ἑκα- στον ἔδεσμα, χωρὶς νὰ σὰς χάμνη νὰ χάνητε καιρὸν, ἀλλ’ οὔτε νὰ ἐξαντλήται πηγαίνοντο ἐρχόμενος καὶ διασχίζων τὰς ἀπεράντους τοῦ ἐστιατορίου ἐκτάσεις. Ὁ ἄρτος ὑπὸ διά- φορα σχήματα καὶ μορφάς, γλυκὺς ἢ μῆ, ἀφράτος ἢ στε- γνὸς ψήνεται τὴν στιγμὴν καθ’ ἣν καὶ τὸ ψητόν, ὃ διατά- ξατε καὶ σὰς παρατίθεται ἀχνίζων ὅλος.

Τῶσαν ἡ πρώτη ἀπουξία τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου θεά- ματος ἱκανοποιεῖ, εὐφραίνει τὴν ὄρασιν, ὥστε σχεδὸν δὲν ἔχομεν ὀρεξιν νὰ φάγωμεν. Ἐπειτα πρῶί, πρῶί, ὁ ἰδι- κός μας στόμαχος δὲν εἶναι ἐξοικειωμένος εἰς τοιαύτην πο- λυτελείαν. Ὁ μαῦρος μου μὲ νοημονέστατα καὶ ἐκφρασι-

κώτατα βλέμματά του μοὶ ἐκδηλοῖ τὴν ἀνησυχίαν του διότι δὲν τρώγω. Ἰσως ἡ λαίδη θέλει ἄλλο τι; ἐρωτᾷ. Ἡ λαίδη ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν, αἵτινα ση- μειοῦνται ἐπὶ τοῦ καταλόγου.

Τὸν εὐχαριστῶ, περιορίζομαι εἰς ἐν ποτήριον γάλακτος, δύο ὠά, καρπούς καὶ γλύκισμα καὶ ὅταν ἐτοιμάζωμαι νὰ ἐγερθῶ τῆς θέσεώς μου, βλέπω κύριον, φέροντα ὑπὸ μάλης χαρτοφυλάκιον, διασχίζοντα μεγάλους βήμασι, τὴν αἶθουσαν καὶ διευθυνόμενον πρὸς με.

Ἡ λαίδη θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν ἀπασχολήσω δύο στιγ- μάς, μοὶ λέγει ὑποκλινόμενος.

Οἱ ρέπορτερ.

Ἡ λαίδη ἀφίχθη χθὲς τὴν ἐσπέραν μόνον, ἀλλ’ ἡ φήμη τῆς εἶχε προηγηθῇ καὶ ὅλαι αἱ ἐφημερίδες, αἵτινες εἶχον ἀναγγεῖλει ὅτι τὸ συνέδριόν μας θὰ εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ἔχη καὶ ἀντιπρόσωπον τῆς μεγάλης χώρας τῶν φώτων, τῆς κλα- σικῆς Ἑλλάδος, ἀνέμενον ἀνυπομῶνως τὴν ἀφίξιν τῆς. Θὰ ἔχω ἄρα τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος ἐκ τῶν συναδέλφων μου, ὅστις σὰς ζητῶ μικρὰν interview; »

Ἐπὶ τῇ καταπρατικῇ ἀπαντήσει μου, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξήστραψαν ὑπὸ θριαμβευτικῆς χαρᾶς. Ἐδῶ πλέον οἱ ρέπορ- τερ ἀποτελοῦν ἰδίαν κατηγορίαν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι λη- σμονοῦν νὰ φάγουν, νὰ πίνουν, νὰ κοιμηθῶν, νὰ καθίσουν, νὰ ζήσουν τέλος, χάριν τῶν εἰδήσεων. Ἐν ὄνειρον, μίαν φι- λοδοξίαν, ἕνα σκοπὸν ἔχει ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων τούτων: Νὰ ἔχωσι πρῶτοι τὰς εἰδήσεις καὶ ὅσον τὸ δυνατόν πληρεστέ- ρας καὶ λεπτομερεστέρως τοιαύτας. Δὲν ἐργάζονται μὲ τῶσαν ζήλον, μὲ τῶσαν φανατισμὸν, μὲ τῶσαν μανίαν, μὲ τῶσαν αὐταπάρνησιν χάριν τῆς ἐφημερίδος ἣν ὑπηρετοῦν, ἀλλὰ χάριν ἑαυτῶν, χάριν τοῦ ἐπαγγέλματος, τὸ ὁποῖον προή- γαγον εἰς περιωπὴν προκαλοῦσαν κατὰπληξιν.

Ἐδῶ πλέον ἤρχισε σωστὴ ἐξομολόγησις. Ἐξεπλάγην ἐν τούτοις ὅταν ὁ κύριος οὗτος μοὶ ἀνέγνωσε τὰς πρὸ τῆς ἀφί- ξεώς μου δημοσιευθείσας περὶ ἐμοῦ βιογραφικὰς σημειώσεις του. Ἡ πρόεδρος μας, παρακληθεῖσα, εἶχε μεταδώσει τὰς εὐμενεῖς ἐντυπώσεις, ἃς εἶχεν ἀποκομίσει περὶ ἐμοῦ ἐκ τοῦ ἐν Παρισίοις Συνεδρίου τῶν Γυναικῶν τοῦ 1889. Εἰς τρόπον ὥστε τώρα ὀλίγιστα εἶχον νὰ τῷ εἶπω περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ πολλὰ περὶ τῶν Ἑλληνίδων, περὶ τῆς μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ ἔθνους μας, περὶ τῆς ἐπιδόσεώς μας. Καὶ ἡρώτα μετὰ πυρετώδους ταχύτητος καὶ ἡ χεὶρ του ἔτρεχεν ἐπὶ τοῦ χάρ- του γοργῇ, στενογραφοῦσα πᾶν ὅ,τι ἔλεγον, ἐνθ’ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν προσεπᾶθει νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰς σκέψεις μου, εἰς τὴν καρδίαν μου, ἵνα, εἰ δυνατόν, καὶ αὐτὴν ἐκθέσῃ λεπτο- μερῶς, ἐκτενῶς, ἀλανθᾶτως εἰς τὰ ὅμματα τῶσαν περιέρ- γου κόσμου. Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ αὐτοῦ μὲ ἐκούραζε. Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τὸ ἀνεχνεύτικόν, τὸ ἀδιάκριτον μὲ ἐστενοχόρει, μὲ ἔκαμνε νευρικὴν. Μ’ ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ κρατηθῶ, νὰ μὴ φανῶ ἀγενής, νὰ μὴ δυσχεραστήσω τὸν κύριον αὐτόν, τὸ πρᾶγμα ἀπέβαιεν ἀδύνατον. Αἶφνης τὸ βλέμμα μου ἐπε- σεν ἐπὶ τῶν ὀνύχων του, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν ἀμέμπτου κα- θαριότητος. — Μήπως αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν καιρὸν νὰ καθαρίζονται, νὰ ἐπιμελῶνται ἑαυτούς;—Χωρὶς νὰ τὸ θέλω καὶ τὸ ἰδικόν μου ἤδη βλέμμα ἐγένετο ἐπιμονον, ἀμείλικτον, ἀνηλεές. Ἐφαίνετο ἀνατέμνον τὰ μελανά ἐκεῖνα κερᾶτια, τὰ

ἐξαρτώμενα ἀπὸ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων τοῦ γράφοντος, καὶ σταθμίζον, κανονίζον ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ταύτης τὰς περὶ τοῦ ἀτόμου του σκέψεις μου.

Ἐννόησε τότε ὅτι δὲν εἶχεν ἀπέναντί του μόνον ἓν μέλος τοῦ Συνεδρίου τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ μίαν γυναῖκα δημοσιογράφον, ἡ ὁποία εἴξευρε νὰ βλέπῃ ὅχι μόνον ὡς δημοσιογράφος, ἀλλὰ καὶ ὡς γυνή. Ἡ γέροντι ἀμέσως συγκεχυμένος πως. Συγγνώμην, εἶπε, διὰ τὸ ἀτημέλητον τῆς περιβολῆς μου, — τὰ ἐνδύματά μου ἦσαν ἀμεμπτα — καὶ ἔρριψε περιαλγές βλέμμα πρὸς τοὺς ὄνυχάς του, χάρις εἰς τοὺς ὁποίους ἡ πρώτη αὕτη interview ἔλαβε τέλος, καὶ ἐγὼ διηυθύνθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τῷ ἀποστείλω τὴν εἰκόνα μου, ἣν θὰ ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν Ἑφημερίδα του.

Εἰς τὸ δωμάτιόν μου — ἦτο μόλις ἐνάτη πρωῒν ὥρα — εὗρον ἐπισκεπτήρια τεσσάρων ἄλλων ρέπορτερ, τοὺς ὁποίους ὅμως εὐτυχῶς κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν ἀπέφυγον.

Ἐπαναλαμβάνουσα μετ' εὐνοήτου συγκινήσεως διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν πρὸς τὰς Ἀμερικανίδας προσφώνησίν μου, ἦν μετ' ὀλίγον ἤθελον ἀπαγγεῖλαι, ἔθετον τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ὅτε ἡ θύρα ἐκρούσθη καὶ ἡ Πρόεδρος μοι ἀνηγγέλθη.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Γ'.

Ὁ κόσμος τῶν ρόδων ἔχει τοὺς σεβασμίους αὐτοῦ προγόνους καὶ τοὺς μαγικούς του γίγαντας, τοιαύτη δ' εἶναι ἡ κολοσσιαία ροδὴ τοῦ Ροοστέρεν, ἐν ταῖς Κάτω Χώραις.

Πρὸ τινων ἐτῶν ὀργανικὴ συνκυλία, ἐκτελεσθεῖσα ὑπὸ τεσσαράκοντα μουσικῶν, ἐδόθη ὑπὸ τὴν θαυμασίαν ταύτην ροδὴν, τὴν ἐκτεινομένην εἰς μεγαλοπρεπῆ θόλον.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ χαρίεντος τούτου γίγαντος ἔχει περιφέρειαν εἴκοσι πέντε μέτρων καὶ παράγει συγχρόνως πλέον τῶν δέκα χιλιάδων ρόδα. Δὲν πιστεύω ἡ ἰαπωνικὴ ἢ κινεζικὴ φαντασία νὰ ὠνειροπόλησε ποτὲ ἀλεξήλιον παραβλητέον τῇ εὐρυτάτῃ ταύτῃ ὀμπρέλλᾳ, τῇ πεποικιλμένῃ διὰ χρωμάτων καὶ βεβαρυμένῃ ἀρωμάτων. Τὸ βοτανικὸν τοῦτο θαῦμα ὑφ' αὐτὴν εὐδὴ αὐτοῦ στεφάνην ἐν τῷ κήπῳ τῆς κυρίας Ρεϊνέν, ἔνθα οἱ περιηγηταὶ καὶ οἱ σοφοὶ μεταβαίνουν ὡς εἰς ἱερὸν προσκύνημα.

Εἶνε τερπνὸν νὰ βλέπῃ τις ἐν τοῖς περιχώροις τῶν Παρισίων ἐπαύλεις, ὧν αἱ στέγαι καὶ οἱ τοῖχοι χάνονται ὑπὸ στιβάδας ρόδων, οὐδὲν δὲ χαριέστερον καὶ μᾶλλον φιλόκαλον τῶν ἡνωμένων τούτων οἰκῶν, τῶν περιβεβλημένων ὑπὸ ζωρότητας καὶ ἀρώματος.

Ἐνθυμούμαι ἐν Σαιν-Μόρ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μάρνου, κολοσσιαίαν ροδὴν, ἥς οἱ εὐώδεις κλάδοι ἀνέβαινον μέχρι τῶν καπνοδοχῶν ὑψηλῆς οἰκίας. Αἱ ὑπολαίδες καὶ οἱ σπῖνοι ἔστηνον τὴν φωλεὰν αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ρόδων, ὅτε δὲ ἡ καταιγὶς καὶ ὁ ἀνεμος ἐφυλλορροεῖ αὐτάς, οἱ ὁδοὶ ἐφαίνοντο ὡς κοκκινίσασαι ἐκ σταγόνων αἵματος.

Εἰς τὰ περίεξ τοῦ Μοντμορσνὺ, πλούσιός τις κτηματίας εἶχε δύο ὠραίαις θυγατέρας ἐν ὥρᾳ γάμου. Ἡ πρωτότοκος ὠνομάζετο Ρόζα καὶ ἡ νεωτέρα Λευκή. Εἰς ἐκάστην τούτων προώριζεν ὁ πατὴρ ὡς προῖκα, ἅνα μίαν οἰκίαν, περιστεφωμένην ὑπὸ ἀνέρπων ρόδων. Ὁ διὰ τὴν πρωτότοκον οἰκίσκος

ἐκαλύπτετο ὑπὸ ρόδων ἐρυθρῶν, ὁ δὲ διὰ τὴν ἐτέραν ἦτο διάστερος ὑπὸ ρόδων λευκῶν.

Ἡ «Λευκὴ οἰκία» καὶ ἡ «Ροδινὴ οἰκία», ὡς ὠνόμαζον ταύτας ἐν τῷ τόπῳ, ἐκάθισαν μετὰ τῶν γιγαντιαίων ρόδων τῶν ὑπὸ τῶν Πρώσων.

Εἰς Λουβερσιν, κατὰ τὸ 1840, ὑπῆρχε κολοσσιαία ροδὴ, ἥτις περιέβαλλε διὰ τῶν μυρωμένων κλάδων αὐτῆς ἀγροτικὴν οἰκίαν, ἣν ἐκάλυπτε διὰ θωπειῶν ὧν ἕκαστον φύλλμα ἦτο ἐν ἄνθος, διήρχετο τὴν ὁδὸν ἐπὶ χλοερᾶς γεφύρας καὶ ἔφθανε τὰς ἀπέναντι γειτονικὰς οἰκίας.

Ἄλλοτε, ἐν Βεροφλᾷ, ὑφ' αὐτοῦ σεβασμίου καὶ γιγαντιαίου ροδῇ, καλουμένην : «Ἡ ροδὴ τῶν μεμνηστευμένων». Αἱ νεανίδες τῶν περιχώρων, αἱ νυμφευόμεναι κατὰ τὸν Ἰούνιον, ἐσυνήθιζον νὰ δρέπωσιν ἐκ τῆς ροδῆς ταύτης, τῆς περιφήμου εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν, τὸν νυμφικὸν αὐτῶν στολισμὸν, ρόδα λεπτὰ καὶ μυρωμένα, λευκὰ δ' ὡς ἡ χιών.

Εὐκόλως μαντεύει τις μεθ' ὁποίας συγκινητικῆς χαρᾶς ἔκαμνον αὐταὶ τὴν τερπνὴν ταύτην πορείαν, ἵνα δρέψωσι τὸ ἄνθος τῶν ὀνειρῶν των. Πόσαι ἑλπίδες καὶ θελκτικὰ ὄνειρα ἐγεννῶντο μετὰ τῶν ἑαρινῶν φύλλων, ἠῦξανον μετὰ τῶν καλῶν, κατόπιν δ' ἀνεπτύσσοντο μετὰ τοῦ ἀναμενομένου καὶ κτηθέντος ἄνθους ! Ὡς πρὸς τὴν ἀτυχὴ ἐγκαταλειμμένην, ἥτις ἀντὶ νὰ στεφθῇ διὰ λευκῶν ρόδων, ἐκτένιζε τὴν ἀγίαν Αἰκατερίνην, διήρχετο, τεταπεινωμένη καὶ τεταραγμένη πρὸ τῆς νυμφικῆς ροδῆς, ἥς οἱ ἀνθισμένοι κλάδοι, κινούμενοι ὑπὸ τῆς αὐρᾶς τῶν δασῶν, ἐφαίνοντο λέγοντες ἐν εἰρωνικῷ ψιθυρισμῷ : «Εὐαρεστήθητε νὰ διέλθητε βραδύτερον !»

Ὁ Χιδελασίμ, ἐν Ἀνόβρω, κατέχει περίφημον ροδὴν, ἥτις εἶναι βεβαίως ἡ ἀρχαιότερα τοῦ κόσμου. Αὐτὸς ὁ ἴδιος Καρλομάγνος ἐφύτευσε αὐτὴν πρὸ χιλίων ἐτῶν εἰς ἀνάμνησιν τῆς πρεσβείας τῆς γενομένης δεκτῆς ὑπὸ τοῦ καλίου τῶν Χιλίων καὶ μίξς νυκτῶν, Χαροὺν ἂλ Ρασαῖδ.

Κατὰ τὸ 818, Λουδοβίκος ὁ μακροθύμος, υἱὸς τοῦ Καρλομάγνου ἐφοδόγησε ναῖσκον, οὗ ὁ βωμὸς εὕρισκετο ἐπὶ τῶν ῥιζῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς ροδῆς. Τὸ στέλεχος τῆς σεβασμίας ταύτης πρεσβυτιδος ἔχει διάμετρον ὀγδοήκοντα σχεδὸν ἑκατοστῶν καὶ ὕψος ἐννέα μέτρων. Πεφροντισμένως προσκεκολλημένοι ἐπὶ τοῦ ὀπισθοῦ μέρους τοῦ ναῖσκου οἱ κλάδοι τοῦ ἀπαρμύλλου τούτου πατριάρχου καλύπτουσιν ἐπιφάνειαν δέκα πέντε τετραγωνικῶν μέτρων καὶ βρῖθουσι κατ' ἔτος δαψιλοῦς ποσότητος λαμπρῶν ἀνθῶν.

Πόσα ἔτη ἀνθήσεως καὶ ἀρώματος ἐπιφυλάσσονται ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχαίαν τοῦ Χιδελασίμ ροδὴν καὶ πόσαι γενεαὶ δὲν θὰ ἴδωσιν ἐξαντλούμενον τὸν ὑπερχυλιετὴ θαυμασίον αὐτοῦ χυμὸν !

Μετριοτέρα εἶναι ἡ δονδρώδης ροδὴ τοῦ Τοντὸν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἥτις, ἐν τούτοις, ἔφθασεν εἰς ἀναλογίας ἀσυνήθεις. Πρὸ τεσσαράκονταετίας περίπου ἡ ροδὴ αὕτη ἡ δόξα τοῦ Dijon, ἐγκεντρίσθη ἐπὶ ἰσχυρᾶς ἀγριοτριανταφυλλιάς.

Τὸ στέλεχος αὐτῆς, σήμερον, εἰς δέκα ὀκτὼ ἀπὸ τοῦ ἰδίου δακτύλου, ὑπερβαίνει τοὺς δέκα πέντε δακτύλους περιφέρειαν καὶ δέκα πόδας ὕψος. Τὸ σύνολον τῶν κλάδων αὐτῆς περιβάλλει ἑκαστὴν τριάνκοντα ὀκτὼ ποδῶν. Παρὰ τὴν ροδὴν τοῦ Χιδελασίμ, ἡ ροδὴ τοῦ Τοντὸν δὲν εἶναι ἀκόμη ἡ νήπιον, ἀλλὰ βλέπει τις ὅτι ἔχει μέλλον τὸ δέκα ποδῶν τοῦτο τεθῆνμα, τὸ κεκαλυμμένον ἀπὸ εὐωδῆ καὶ περιφρημα

ῶδα, ἅτινα διαδέχονται ἀλλήλα ἀδιαλείπτως ἀπὸ τῆς ἀνοιξίως μέχρι τοῦ φθινοπώρου· δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ἡ ἀνεξάντλητος τῶν ἀνατολικῶν μύθων ροδὴ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁμιλοῦσι πολὺ περὶ τῆς μεταξίνης ροδῆς, τῆς ἰαπωνικῆς καταγωγῆς.

Τὸ πρᾶδοξον τοῦτο φυτόν, τὸ τόσον θελκτικὸν ὅσον καὶ πρωτότυπον, διακρίνεται ἐκ τῶν κλῶν αὐτοῦ τῶν κεκαλυμμένων διὰ μεταξὺς ὠρχίου ἐρυθροῦ χρώματος. Περιέργον εἶναι ἰδίως διὰ τὰς ἀκάνθους του, τὰς εἰς ἄκρον εὐρείας, αἰτίνες, φθίσσασαι εἰς τὴν τελείαν αὐτῶν ἀνάπτυξιν σχηματίζουσι πτέρυγας ἡνεωγμένας κατὰ μῆκος τῶν στελεχῶν καὶ ἐστολισμένας διὰ πρᾶδοξων μεταξῶν. Ὁ δὲ ἐλεγε τις ὅτι εἶναι θαῦμα τι, πλὴν εἶναι τὸ εἶδος τοιοῦτον. Ὁ δὲ ἐνόμιζε τις ὅτι εἶναι χιμαρικὸν τι ἄνθος ἐπὶ κινεζικῆς δεσποδῆς βλαστάνον, ἀλλ' εἶναι τὸ ρόδον *Jericaea*, θαῦμα βοτανικόν !

Τῇ ἀληθείᾳ ὅμως, τὰ ρόδα ἅτινα προτιμῶ εἶναι ἴσως τὰ παλαιὰ μας ρόδα. Τὸ ἑκατόφυλλον ρόδον, ἐπιβάλλουσα μεγαλειότης, καὶ τὸ μικροσκοπικὸν ρόδον, ἐν νήπιον, τὸ βρυώδες ρόδον, τὸ ἐξερχόμενον ζωηρὸν καὶ εὐώδες τοῦ πρασίνου καὶ χνοώδους κάλυκος αὐτοῦ· τὸ ρόδον τῆς Βεγγάλης, τὸ προσφιλὲς ταῖς προμήμικαις ἡμῶν, ἄνθος ἡδὺ καὶ θελκτικὸν μὲ τὸ παροδικὸν ἀρωματῶν, ἀνθίζον ἀκόμη ὅταν τὰ λοιπὰ ρόδα μακραίνωνται· ἀγαπῶ προσέτι τὸ εἰς τὸ βάθος τῶν δασῶν φυόμενον, μεταξὺ τῶν ναρκίσσων καὶ ἴων, ἀγριοτριανταφυλλιον, ὅπερ λάμπει, μακραίνεται καὶ ἀποθνήσκει ἐν διαστήματι μιᾶς ἡμέρας.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

Τούλα Κόκκαλη.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΩΦΕΛΕΙΑΣ ΤΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

Οὐδὲν διδάσκει κάλλιον τῶν ταξιδίων, οὐδὲν ἀναπτύσσει κάλλιον τὰς ἰδέας καὶ εὐρόνει τὸ πνεῦμα. Ὁρεῖλομεν λοιπὸν νὰ ἐπικροτήσωμεν εἰς τὴν νέαν ταύτην τάσιν τοῦ ἐκτοπισμοῦ, βραδύνασαν τόσον ν' ἀναφανῇ καὶ παρ' ἡμῖν.

Δὲν δύναται τις παρὰ νὰ ἔχῃ τὸ πνεῦμα περιορισμένον, μένων πάντοτε εἰς τὰ ἴδια, καθότι μὴ δυνάμενος νὰ συγκρίνῃ, κρίνῃ τὰ πάντα κατὰ τὰ ἑαυτοῦ αἰσθήματα καὶ ἐντυπώσεις καὶ ἐπὶ τέλους αἱ ἐκτιμήσεις του εἶναι τόσον περιορισμέναι ὅσον ὁ ὀρίζων ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ζῇ.

Παρατηρήθη πρὸ πολλοῦ λίαν ὀρθῶς καὶ ἀπεδείχθη ὅτι αἱ ταξιδεύσαντες πολὺ, ἦτοι οἱ ἰδόντες πολλὰ καὶ ἐπομένως σπουδάζαντες τὴν ἀνθρωπότητα ὡς ὅλας τὰς ὁφείας, οὗτοι πρὸ πάντων, ἔχουσι τὴν ψυχὴν μεγαλόφροναν καὶ διότι ἔχουσι τὸ πνεῦμα πεφωτισμένον καὶ κατὰ συνέπειαν σκέψεις εὐγενεῖς. Ἡ ἐπιείκεια, ἡ ἀρετὴ αὕτη ἀδελφῇ τῆς φιλανθρωπίας εἶναι ἀρκὺς ὠφέλεια τῶν ταξιδίων ἐκ τῶν πλέον ἐκτιμητέων. Δι' αὐτὴν καὶ μόνην, ἀρκετὰ πολύτιμον ἄλλως τε αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, αἱ περιηγήσεις ἀξίζουσι πάσης ἐνθαρρύνσεως.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν, ὁρεῖλομεν προσέτι πολλὰς ὠφελείας εἰς τὰς μακρυνὰς περιηγήσεις, καὶ ὅτι ὀνομάζουσιν «εὐεξίαν πολιτισμοῦ» τὸ ὅποσον δὲν εἶναι εἰμὴ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀπανταχοῦ ἀποκτηθεισῶν γνωριμιῶν, τῆς ἀλλαγῆς τῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ σφετερισμοῦ, τοῦ μὲν παρὰ τῶν δέ, ἐφευρέσεων ἢ τελειοποιήσεων ὕλικῶν ἐκάστου τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Ὅπου καὶ ἂν ᾖ, ὅτι ὠφέλιμον καὶ καλὸν πρὸς μάθησιν, πρέπει νὰ τὸ οἰκονομώμεθα. Βλέπομεν πολλάκις πλάνας ἐπανορθουμένας ἐκ παρατηρήσεων γενομένων παρὰ λαοίς, ὧν ὁ πολιτισμὸς θεωρεῖται κατώτερος τῶν ἄλλων. Παντοῦ ὑπάρχει καλόν. Πρόκειται μόνον περὶ τῆς ἐξευρέσεως αὐτοῦ. Ἐν πάσῃ γωνίᾳ τῆς γῆς, ἂν καὶ ποικιλοτρόπως, ἡ φύσις προσφέρει εἰς τὸν ἐρευνητὴν ἀντικείμενα περιεργείας καὶ ἐνδιαφεροσῶν σπουδῶν καὶ παρέχει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τέρψεις ἀπεριγράπτους ἐκ τῶν θαυμασίων καλλόνων, αἵτινες τὸν θέλγουν, τὸν ἐλκύουν καὶ τὸν ὑποχρεοῦν, αὐτὸν ὡς καὶ τὸν

φιλόσοφον. ἂν ἀμφοτέροι εἰσὶ καλῆς πίστεως, νὰ κλίνωσι πρὸ τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡ φαντασία τοῦ μὴ ταξιδεύοντος συγγραφῶς ἐκκλίνειται ταχέως καὶ τὰ γραφόμενά του ἀποβαίνουν ἄχροα Αἰσκέψεις καὶ αἱ ἰδέαι μᾶλλον τοῦ σώματος ἔχουσιν ἀνάγκην ἀλλαγῆς ἀέρος.

Προτρέπομεν λοιπὸν τὴν νεότητά εἰς τὰς περιηγήσεις. Ἡ σπουδὴ τῆς Γεωγραφίας καὶ Ἱστορίας οὐχὶ ὀλιγώτερον τῆς γενικῆς εὐεξίας θέλει ὠφεληθῇ, θὰ ἔχωμεν τότε σπανιώτερον νὰ οἰκτερωμένους νέους εὐφρεῖς ἀποπλανημένους εἰς ζοφώδεις σκέψεις, ἃς ὅλας πλαστώσας διὰ φιλοσοφίαν ἐκλαμβάνουσιν ὀλιγώτερας νεκρινὰς νὰ παραδίδωνται εἰς ὀνειροπλάσεις προερχομένας ἀπὸ νευρικῶν σύστημα νοσούν, καὶ ἐν αἷς ὀλίγη ὑγίης ἡθικῆς παραχωρεῖ πάντοτε τὴν θέσιν εἰς ἰδέας εὐρείας ὑποτιθεμένας, μὴ ὠφελίμους ὅμως εἰμὴ εἰς ὅτι μεμπτόν.

Λαμβανόμενα λοιπὸν, μόνον ὡς φάρμακον κατὰ τῶν ἀγρουπνιῶν καὶ τῶν πάσης λύπης ἀξίων ἐκκλίσεων τοῦ νεωτερισμοῦ, τὰ ταξίδια δέον νὰ ἐνθαρρύνωνται παρ' ἀπάντων. Ὅσον διὰ τὴν δαπάνην, δὲν δύναται νὰ προβάλλῃ τις ἐναντίωσιν σπουδαίαν. Πάμπολλαι ἐξαίρετοι ἐταιρίαι συνεστήθησαν, χάρις τῶν ὁποίων ταξιδεύει τις σήμερον εἰς μετριοτάτας τιμὰς...

Καὶ ἐπὶ τέλους, οἰκονομεῖτε εἰς φορέματα καὶ πέλους, ἐξοδεύετε ὀλιγώτερα χρώματα ἀνωρελῶς, καὶ εὐκόλως θὰ ἴδῃτε, κυρίαί μου, ὁποίας θελκτικὰς ἐκδρομὰς δύνασθε νὰ ἐκτελέσητε ὑμεῖς καὶ τὰ τέκνα σας κατὰ τὴν ὠραίαν ἐποχὴν, μὲ ὅτι τοιοῦτοτρόπως οἰκονομήσητε. Θὰ κερδίσητε καλητέραν υἱείαν δι' αὐτὰ καὶ δι' ὑμᾶς καὶ ἐκτὸς τῆς μαθήσεως ἦν τόσον εὐχαρίστος θέλετε προσκτήσῃ, θὰ πληρώσῃτε τὴν φαντασίαν σας μὲ θελκτικωτάτας ἀναμνήσεις, αἵτινες θὰ ζωογονοῦσι τὰς μεγαλυχολικὰς τοῦ χειμῶνος ἐσπέρας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἐν Μιτυλήνῃ

Κοραλλία Ρουσσέλη

ΜΙΑ ΕΤΙ ΛΟΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

Εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐπαιδευτῶν Ἑλληνίδων κατετάχθη ἀπὸ τινος καὶ ἡ ἐκ Παρισίων ἐπανελθοῦσα δεσποινὶς Αἰκατερίνη Παπαδιαμαντοπούλου, ἥτις συνεπλήρωσε τὰ σπουδὰς τῆς εἰς τὸ ἐκεῖ ἀνώτατον τῶν θηλέων ἐκπαιδευτήριον Fontenay aux-Boses. τυχοῦσα παιδαγωγικοῦ πτυχίου μετὰ ἐξετάσεως αὐστηράς, ἐν αἷς διεκρίθη ἡ εὐπαιδέυτος Ἑλληνίς, τιμήσῃ ἐν τῇ ξένῃ τῷ Ἑλληνικὸν ὄνομα.

Ἡ δεσποινὶς Παπαδιαμαντοπούλου θὰ χρησιμοποιοῖται, ἐλπίζομεν, τὰς ἀποκτηθείσας γνώσεις, συνεισφέρουσα καὶ αὐτὴ τὸν πνευματικὸν ὁδολὸν τῆς εἰς τελειότεραν τῶν συμπολιτῶν τῆς μόρφωσιν.

Ἡ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ἈΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΩΝ

Ἡ προαγγελθεῖσα παράστασις ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἐργατιῶν ἐγένετο τὴν παρελθούσαν Τετάρτην.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ θεάτρου κ. Α. Τσόχας παρεχώρησε τὸ μέρειμά του εἰς τὸ Ἀσύλον, γενναιοῦτος ἤδη ὡς καὶ πάντοτε ἀνδραειχθεὶς καὶ ἐπισπασάμενος τὴν ἀμέριστον εὐγνωμοσύνην καὶ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀσύλου καὶ τῶν δυστυχῶν εὐεργετούμενων.

Ἐπίσης ὁ ἀξιοτίμος διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας κ. Καίσαρης μετ' ὅλων τῶν μελῶν αὐτῆς εἰργάσθησαν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δωρεάν, ἀκολουθήσαντες τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τῶν ἐν τῇ Τέχνῃ ἀδελφῶν των ἡθοποιῶν, οἵτινες κατὰ τὴν παράστασιν ταύτην μετ' ἐξαιρετικῆς ζωρότητος ἐπαίξαν, ἐκδηλοῦντος οὕτω τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἡσθάνοντο διὰ τὴν ἐπιτέλειαν τῆς εὐγενούς πράξεώς των.

Πρὸς πάντας τούτους ὡς καὶ πρὸς τὴν εὐγενῆ οικογένειαν τοῦ πολυηρνήτου Κόκκου, τὸ Συμβούλιον τῶν Κυριῶν ἐκφράζει καὶ δημοσίᾳ τὴν ἀπειρον καὶ ἀμέριστον εὐγνωμοσύνην του

ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΣΟΧΑ. Συμπαθὴ τοῦ θιάσου τούτου μέλη ἤγον κατὰ τὴν διαρροῦσαν ἐβδομάδα τὰς τιμητικὰς ἐσπερίδας των. Ἡ κ. Βρόντα καλὴ ἡθοποιὸς, μετὰ θάρρους καὶ ἐλευθερίαν σκηνικὴν παίζουσα, καὶ ὁ ἀμίμητος τοῦ Καπετάν Γιακουμῆ ἥρωας ὁ νεαρὸς Χέλμης. Τὴν μετεμφίσην τοῦ θά ἀποδοκιμάζομεν, ἐὰν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τιμητικῆς ἐσπερίδος, καθ' ἣν τὰ πάντα ἐπιτρέπονται. Ἀμφοτέρωι οἱ εὐεργετούμενοι ἔλαβον ὥρατα δῶρα, ἰδίᾳ ἡ κ. Βρόντα εἰς ἀνθή καὶ λύρας, ἐνθὺ ὁ κ. Χέλμης ἠρκέσθη εἰς περιστέρως καὶ ἀνθοδέσμας, καὶ ἐνθουσιώδη τοῦ θαυμάζοντος αὐτὸν κοινὸν χειροκροτήματα.

ΘΙΑΣΟΣ ΠΡΟΟΔΟΣ. Ἐπανελήφθη ἡ «Φαῦστα» τοῦ κ. Βερναρδάκη ἐν τῷ Θεάτρῳ τῶν Ποικιλιῶν, τὸ ὅποιον ἀνεκαινίσθη μετὰ θαυμασίας καλλισθησίας, καὶ ἐγένετο ἐν τῶν ἀρίστων τῆς πρωτευούσης θεάτρων. Ἡ κ. Παρασκευοπούλου μετὰ νέα ἤδη πολυτελῆ ἐνδύματα καὶ ὑπὸ τὸ νέον τοῦτο τοῦ θεάτρου πλάσιον ἀνέδειξεν ἤδη ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε τὴν ἔξοχον τέχνην τῆς, κληθεῖσα ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ χειροκροτηθεῖσα ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τοῦ κοινού. Ὁ κ. Κοτοπούλης ἐπαίξεν ἐπίσης ἐπιτυχῶς, ὡς καὶ ἡ ὑποδουμένη τὸ πρόσωπον τῆς Ἀγ. Ἐλένης δος Ἰωάννου, ἥτις ὁμολογουμένως καὶ καλῶς ἐμελέτησε τὸ μέρος τῆς καὶ ἐπιτυχέστατα ἀνήγγειλεν αὐτὸ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἐγείνη τὴν φωνὴν ἤρεμον καὶ γλυκεῖαν, μελετημένας τὰς κινήσεις καὶ τονίζει καλῶς, πολὺ καλῶς. Χθὲς δὲ ἐν συρροῇ πολλοῦ κόσμου ἐπαίχθη μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας ἡ «Γαλάτεια» ἐπὶ τῇ τιμητικῇ ἐσπερίδι τοῦ τόσον μοχλοῦντος θιασάρχου κ. Κοτοπούλη.

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΤΟΥ Κ. ΒΟΝΑΣΕΡΑ. Εἰς τῶν δοκιμασιῶν τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς καλλιτεχνῶν, ὃν ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἐχειροκροτεῖ καθ' ὅλον τὸ θέρος ἐν τῷ θεάτρῳ Παραδείσου, διὰ τὸν ὅποιον τόσα ἐγράφησαν, τόσος θόρυβος ἐγένετο, καὶ ὅστις δυστυχῶς ἀπὸ τινος ἀπεσκήρτησε τοῦ θιάσου τῆς κ. Παρασκευοπούλου, ὁ κ. Εὐτύχιος Βονασέρας, δίδει τιμητικὴν ἐσπερίδα τὴν προσεχῇ Πέμπτην ἐν τῷ Θεάτρῳ τῶν Κωμωδιῶν.

Ἡ δεσποινὶς Βερώνη, ἡ εὐγενὴς πρωταγωνίστρια τοῦ Θεάτρου τῆς Ὁμονοίας, θέλει μετὰσχῇ τῆς παραστάσεως ταύτης, ὑποδυθησόμενη τὸ πρόσωπον τῆς Κλαίρης ἐν τῷ Σιδηροὐργῷ, δράμα ἐν τῷ ὅποιῳ ὁ κ. Βονασέρας ἀλλήθῃ ἤρατο καλλιτεχνικὸν θρίψον.

Ἡ ἐσπερίς αὕτη προμηνύεται ἐκ τῶν πανηγυρικωτέρων, ὅλης τῆς καλῆς καὶ ἀνεπτυγμένης κοινωνίας μας, ἐκτιμώσης ἰδιαζόντως τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τοῦ εὐεργετούμενου.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ν. Δ. Ν. Βῶλον. Ἐλήφθη μετ' ἐπιτολῆς σας ἐπιταγὴ ἐκ δρ. 58 καὶ 50 καὶ ἐπιστρεφόμεναι ἀποδίδει. Ἐγινώρισται ἐγκαίρως παραλαβὴν δι' ἐπιστολῆς, ἥτις ὅμως, ὡς ἐννοοῦμεν ἐκ τῆς ὑπὸ ἡμερομηνίαν 24 Σεπτεμβρίου νεωτέρας σας, παρέπεσον. Θὰ γράψωμεν καὶ πάλιν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φρονίδα. — Δα Κ. Ρ. Μετυλήνην. Δημοσιεύεται σήμερον. — Δα Θ.

Κ. Μετλήτην Εὐγνωμονῶ δι' ἐνθουσιώδεις κρίσεις. — Κον Δ. Γ. Μ. Γαλάτσιον. Συνεμορφώθημεν γραφόμενά σας. Εὐζωνοὶ μετ' ἄλλην στολὴν πλὴν τῶν φουσταελλοφόρων δὲν ὑπάρχουν. — Κον Ε. Μ. Μετυλήνην. Νέαν συνδρομὴν ἐνεργάσαμεν εἰς ἀμφοτέρας. Ἀναμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας ἐν σχέσει πρὸς Παναγόπουλον, καταχρασθέντα εἰσπραχθείσας συνδρομὰς σας. — Κον Μ. Α. Ζάκυνθον. Ἡμερολόγιον σᾶς ἀπεστάλη, ἀλλ' ἀντίτιμον αὐτοῦ δὲν ἐλήφθη. — Κον Κλ. Ε. Κων/πολιν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Διεύθυνσις τροποποιεῖται. — Δα Εὐ. Κ. Σύρον. Δυστυχῶς ἀπουσίαζον εἰς Ἀμερικὴν ὅταν ἀπεστάλη τὸ πρῶτον ἔργον σας διὰ τὸν Μάϊον. Ὅταν ἐπανῆλθον, καίτοι τὸ εὖρον καλόν, δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ δημοσιεύσω πλέον διότι ἡ ἐποχὴ ἦτο ἀκατάλληλος. Δὲν ἀπερίφηθαι λοιπόν, ἀλλ' ἀπλῶς ἀνεβλήθη ἡ δημοσίευσίς του. Μέχρι τῆς δημοσιεύσεώς του δύνασθε νὰ ἀποστείλητε ἕτερον τι. Ἐχέτε γλαφυρὸν κλάμον. Μὴ περιορισθῆτε εἰς ποιήσεις.

ΑΓΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ ΣΤΑΦΥΛΗΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Τὸ Ἑλληνικὸν Κονιάκ τῶν ἐν Πειραιεὶ ποτοποιῶν Ἀδελφῶν Μ. Μπαρμπαρέσου, τῶν ὁποίων ὁ μέγας Βιομηχανικὸς Οἶκος χρονολογεῖται ἐκ πατρικῆς διαδοχῆς ἀπὸ τοῦ ἐτος 1840, (ἐκτὸς ψευδῶν ρεκλαμῶν, ἀναβληθῶν, βραβεῖων, καὶ ἀσήμεων πιστοποιήσεων) εἶναι τὸ ἀγνότερον καὶ γνησιώτερον ἐκ σταφυλῆς ἐχίγγα δὲ αὐτῶν εἶναι ἡ πολυετής ἐμπειρία, ἡ παλαιότης, καὶ τὰ ἐπίσημα βραβεῖα τῶν Ἑλληνικῶν ἐκθέσεων τῶν ἐτῶν 1895, 1889, ὡς καὶ τῆς ἐν Παρίσι τοῖς τελευταῖαις Παγκοσμίου τοῦ 1889.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ παραγγελίαν ἀπευθυντέαν πρὸς τοὺς ἰδίους ἐργοστασιάρχας ἐν Πειραιεὶ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἐπιθυμεῖτε τὰ τέκνα σας εἰς διάστημα ἐνὸς ἐτους νὰ μάθουν ὅ,τι εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν εἰς τὸ σχολεῖον; Ἐπιθυμεῖτε νὰ καταρτίσθουν ἀκόπως καὶ συντομώτατα διὰ μεθόδου νεωτάτης καὶ πρακτικῆς; Προσλάβετε διδάσκαλον, ἦν σὺς συνιστῶμεν θερμῶς καὶ ὑπ' εὐθύνην μας. Μῖς ὥρας διδασκαλίαν τὴν ἡμέραν ἀρκεῖ διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταπληκτικῆς ταύτης προόδου.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΑΜΑΛΙΑΣ ΒΕΝΙΕΡΗ

Μεταφέρεται ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ὀλίγον ἄνωθεν τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, πᾶρος Ἑρμοῦ, πλησίον καταστήματος Κατελοῦζου καὶ παραπλευρῶς ξενοδοχείου ἡ «Ἐπτάνησος» ὁδὸς Φωκίωνος ἀριθ. 13.

Ἐνεκεν ὑποτιμήσεως τοῦ ἐνοικίου ἐκπίπτει τὴν ἐργασίαν ἐκάστου φορέματος κατὰ ὅκτω (8) δραχμάς, ἥτοι ἀντὶ δραχ. 25 εἰς δραχμάς 18 ὁμοῦ μετὰ ἔξοδα ὑπόσχομαι τὴν τελείαν ἐφαρμογὴν.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἐδέχθη παρ' αὐτοῦ ἡ νὰ τῷ παρέξῃ τὰ μέσα πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του, πληρῶν τὰ διδάκτρα αὐτοῦ εἰς τὴν κεντρικὴν Σχολὴν εἰς τὴν ὅποιαν πρὸ ἐτους ἐφοῖτα καὶ ἐξ ἧς ἐξῆλθεν εἰς ἐκ τῶν πρώτων διότι ἡ εὐφυΐα του ἐξισούτο πρὸς τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς του.

Ἡ Sybil καὶ ἡ Φράνς ἤρχοντο ὀλίγον τι ὥχραι, ἀλλ' ὡς κατὰ τὸ σύνθημα σιωπηλαί.

Ἡ Θηρεσία ἐξ ἐναντίας ἐξερράγη εἰς ἐπιφωνήματα ἱκρατήτου θαυμασμοῦ. — Ἀλλ' εἶναι λαμπρά, ἀνέκραξεν, εἶναι ἀξιοθαύμαστος ἡ διαγωγή σου. Ὁ γραμματεὺς σας, πατέρα, εἶναι ἀληθὴς ἥρωας!...

Ετα στρεφόμενη πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς:

— Καὶ σὺ, Φράνς, δὲν εὐρίσκεις ὥρασαν τὴν διαγωγὴν σου;

— Ἀντὶ τῆς Φράνς ἡ Ναδὶν, ἐπίπυσε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Πολὺ ὥρασαν, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀνόητον συγχρόνως.

— Ναδὶν! εἶπεν ἡ Sybil μετὰ συγκεκρατὴν ὀργήν.

Ἡ κόμησσα Δε Ροσεμπέλ ὤψωσε τοὺς ὤμους.

— ὦ! οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει μὴ ἀνακαλέσω τοὺς λόγους μου. Ὁ πατὴρ τοῦ νέου αὐτοῦ ἀπόλεσε τὴν περιουσίαν του... Περιπλέον δὲ ἀφῆκε καὶ χρέη... Ἀλλ' ἐγὼ δὲν βλέπω εἰς τοῦτο τι τὸ καινοφανές. Καθ' ἑκάστην ἀπονήσκουν ἐντιμότεροι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἀφίουν χρέη.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ τέκνα οὐδὲν σκέπτονται νὰ ἀποξενωθῶσι τῆς ἰδιαιτέρας περιουσίας των, ὅπως πληρώσωσι τὰ πατρικὰ χρέη, σκέπτονται μόνον καὶ πάντα τρόπον μετέρρονται ὅπως περισώσωσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν περιουσίαν. Οὐδεὶς τοὺς ψίγει διὰ τοῦτο, πάντες ἐξ ἐναντίας εὐρίσκουσιν ἐπαινετὴν τὴν τοιαύτην διαγωγὴν των.

Ὅσον ἀφοῦ λοιπὸν τὸν κ. Δανζελῆ σας, φίλε μου, ἐὰν καὶ αὐτὸς ἔκαμνεν ὅ,τι κάμνει ὁλος ὁ κόσμος, ἐὰν δηλ. ἐκράτει τὴν περιουσίαν τῆς μη-

τρὸς του θὰ εἶχεν, ἐστὶ βέβαιος, πολὺ μεγαλειτέραν βαρύτητα καὶ ὑπόληψιν ἐκείνης ἐνὸς πτωχοῦ γραμματέως, τοῦ πρώτου δηλ. τῶν ὑπηρετῶν σας.

— Δὲν σκέπτεσαι αὐτὰ ποὺ λέγεις, μαμά, δὲν τὰ λέγεις μετὰ τὰ σωστά σου, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία γατηγανακτιμένη.

Τῆς Sybil ἡ θλίψις ἦτο ἀπερίγραπτος.

Ἦτο δυνατόν, ἐσκέπτετο, αὐτὴ, ἥτις ὥμιλε οὕτω νὰ εἶναι ἡ Ναδὶν ἐκείνη, ἡ τὸσον ὑψηλὰ καὶ γενναῖοφρονα ἔχουσα τὰ αἰσθήματα, μετ' ἧς εἶχεν αὐτὴ συνανατραπῇ.

Ἡ ἀσθενὴς φωνὴ τῆς Φράνς, τὴν ὅποιαν εἰς τινὰς περιστάσεις ἐγνώριζεν ἡ κοραεὶς νὰ καθιστᾷ τόσῳ διαυγῇ καὶ σταθερῇ, διέκοψε τὴν σιγὴν, ἥτις πρὸ τινῶν στιγμῶν ἐβασίλευεν ἐν τῷ δωματίῳ.

— Ἐὰν ὁ κ. Δανζελῆ, εἶπεν ἡ νέα κόρη, ἔκαμνεν αὐτὸ ποὺ λέγετε, θὰ ἦτο ἴσως πολὺ ἐπιτήδειος ἄνθρωπος. εἶμαι ὅμως ὑπερβεβαίκα ὅτι δὲν θὰ ἐκοιμάτο τόσον ἡσυχά ὅπως τώρα. Δὲν εἶναι δὲ μικρὸν πρᾶγμα νὰ νοιμάται τις ἡσυχά.

Ἀκουσῶς καὶ ἀνευ τινὸς ἐπιτηδεύσεως οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Ναδίνης, ἐν ᾧ ἡσυχῶς ἐξηκολούθησεν.

— Ἐγὼ ἀγαπῶ τόσον πολὺ τὸν ἡσυχὸν ὕπνον, ὥστε οὐδὲν ἐκπλήσσομαι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ διαγωγῇ του. Πόσον ἀξιολύπητος: πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, τὸν ὕπνον τῶν ὁποίων ταρασσεύει φοβερὸς ἐπιτάλτης...

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἐπρόφερε μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ ἀταραξίας ἐγερθεῖσα ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἀκολουθηθεῖσα μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ τῆς Συβίλλης καὶ τῆς Θηρεσίας.

Ὁ κ. Δε Ροσεμπέλ, τοῦ ὁποῦ ἡ διάνοια πρὸ τινος χρόνου εἶχεν ἀπολέσει τὴν προτέραν αὐτῆς διαύγειαν καὶ ὅστις μετὰ τὸ γεῦμα διετέλει πάντοτε ἐν ὑπνῷ καταστάσει οὐδὲν ἀντελήφθη ἐκ τῶν λεγομένων.

Ἡ Ναδὶν ὅμως ἐρρίψεν ἐπὶ τῆς νέας κόρης βλοσυρὸν, πλήρες μίσους βλέμμα.

— Ἄ! ὑπετραύλισε μεταξὺ τῶν συνεσφιγμένων χειλέων τῆς, ὁ μεταξὺ μας πόλεμος δὲν ἐπαυσεν ἀκόμη, δὲν θὰ παύσῃ ποτέ!

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν σκηνὴν, ἣν ἀνωτ' ὡ ἀφηγγήθημεν, ἡ οἰκογένεια ἄπασα ἀνεχώρει διὰ τὸ ἐν Νορμανδίᾳ κτήμα ἡμετέλ.

Ὁ γραμματεὺς τοῦ κόμητος δὲν τοὺς ἠκολούθησε, θὰ μετέβαινε μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς συνάντησιν των διατηρῶν καὶ ἐκεῖ τὰ αὐτὰ δικαιώματα οἷα καὶ ν Παισιόις ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς του.

Ἐκεῖ πάντες ἐπανελάβον τὰς παλαιὰς ἐξεις καὶ ἀσχολίας των. (Ἀκολουθεῖ)